

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Five Nights at Freddy's

FAZBEAR FRIGHTS #2

A PORT

SCOTT CAWTHON

xyz

ANDREA WAGGENER
CARLY ANNE WEST

Five Nights at Freddy's: Aport

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott Cawthon

Five Nights at Freddy's: Aport – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FIVE NIGHTS AT FREDDY'S, FAZBEAR FRIGHTS #2: FETCH

Copyright © 2020 Scott Cawthon.

Photo of TV static: © Klick/Dreamstime

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN tištěné verze 978-80-7683-540-5

ISBN e-knihy 978-80-7683-548-1 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-549-8 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-544-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

FAZBEAR FRIGHTS

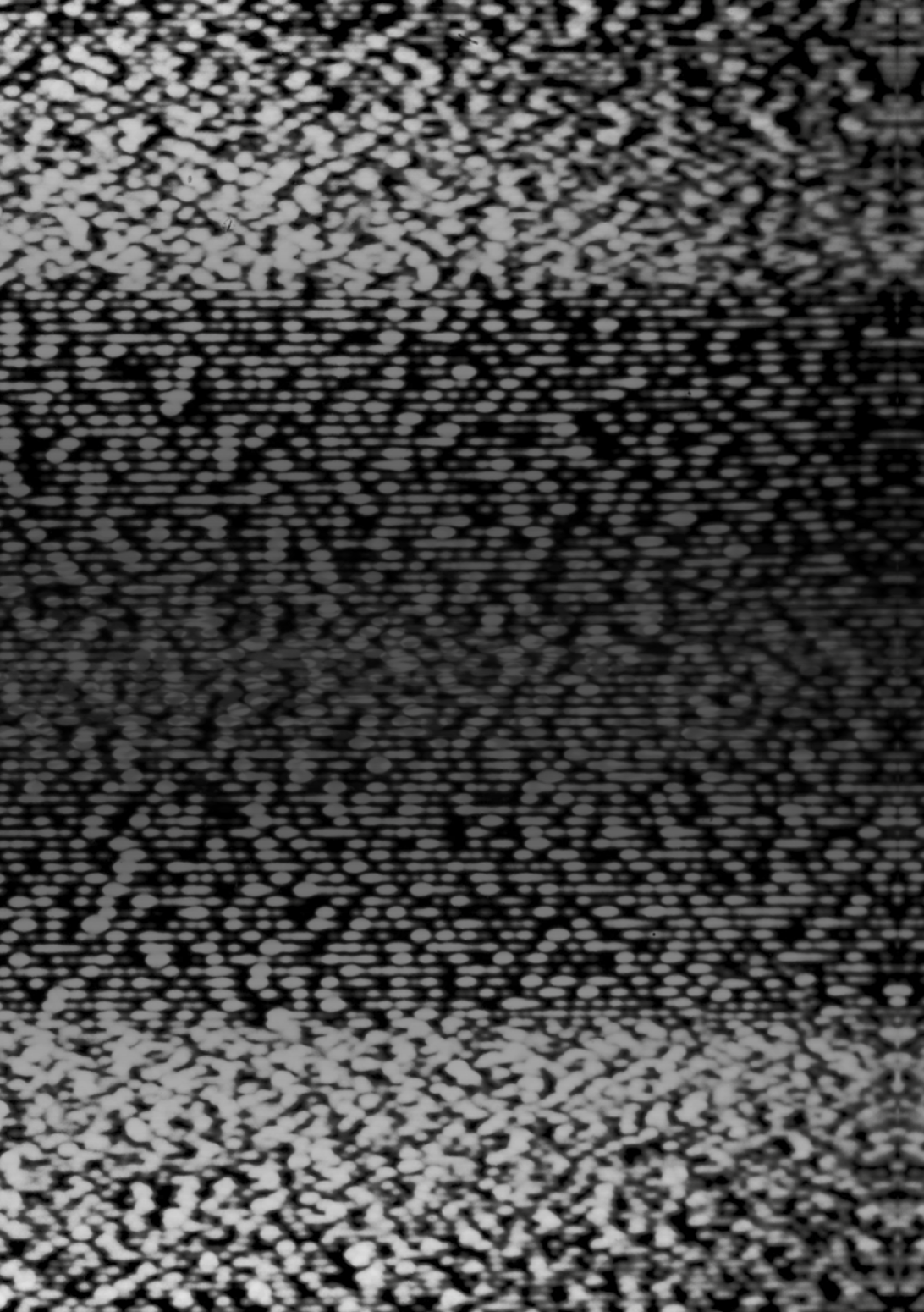
A P O R T

Scott Cawthon

Andrea Waggener

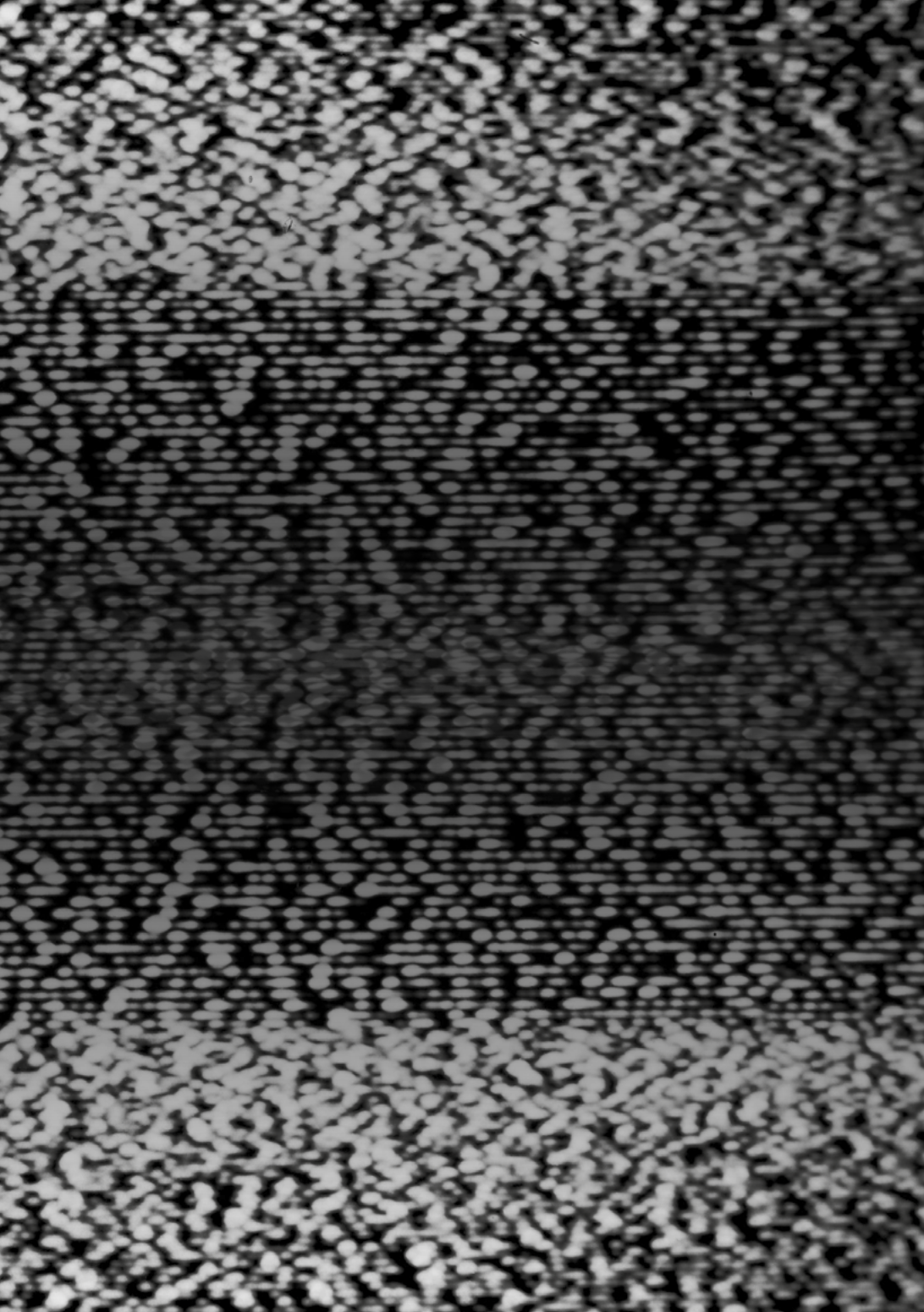
Carly Anne West

xyz

OBSAH

Aport	7
Osamělý Freddy	93
Vyprodáno	169

A-PORT

Příboj, vítr a déšť spolu válčily a tloukly do staré budovy tak silně, až Greg dostal strach, zda to její rozpadající se zdi vůbec vydrží. Když se skrz zabedněné okno znovu ozvalo hromové zaburácení, Greg polekaně uskočil, vrazil do Cyrila a šlápl mu přitom na nohu.

„Au!“ Cyril strčil do Grega a jeho baterka prudce namířila na zeď před nimi. Světlo přelétlo přes olupující se části modrých pruhovaných tapet a přes něco, co vypadalo jako dvě červená písmena: „Fr.“ Pruhy na tapetách byly potřísněné různě velkými tmavými šmouhami. Je to omáčka na pizzu? Nebo něco úplně jiného?

Hadí se svým dvěma nemotorným kamarádům vysmál. „Je to jen vítr, kluci. Klídek.“

Do budovy se opřel další poryv větru a zdi kolem nich se zachvěly tak moc, že přehlušily Hadiho hlas. Déšť bušil do

kovové střechy, ale uvnitř budovy, nedaleko od nich, něco kovového cinkalo tak hlasitě, že to bylo slyšet i přes vítr a déšť.

„Co to bylo?“ Cyril se prudce otočil a baterkou opsal divoký oblouk. Cyrilovi bylo sotva třináct a byl o rok mladší než Greg a Hadi. Chodil do prváku a na škole patřil mezi zelenáče. Byl malý a hubený, měl chlapecké rysy a splihlé hnědé vlasy. A navíc měl tu smůlu, že jeho hlas připomínal hlas myši z animáku. A tím si moc přátel nezískal.

„Pojďme prozkoumat tu starou pizzerii,“ napodobil Cyril Gregův návrh. „Jo, to byl vážně skvělý nápad.“

Byla sychravá podzimní noc a přímořské městečko bylo ponořené do tmy – zuřící bouře způsobila výpadek elektřiny. Greg a jeho kamarádi měli v plánu strávit sobotní večer hraním videoher a cpaním se brambůrky, ale jakmile vypadl proud, Hadiho rodiče se je pokusili nahnat k deskové hře, což byla

během výpadků elektřiny rodinná tradice. Hadi ale rodiče přesvědčil, aby je nechali odjet na kolech ke Gregovi domů, což nebylo daleko a mohli si tam místo toho zahrát jednu z Gregových nových strategických stolních her. Jenže jakmile tam dorazili, Greg je přemluvil, aby se vydali do pizzerie. Už několik dní nemyslel na nic jiného. Věděl, že se tam zkrátka musí vypravit. Jako by ho tam něco táhlo.

Nebo se možná pletl. Možná je tady nic zvláštního nečekalo.

Greg posvítil baterkou do chodby před sebou. Právě prozkoumali kuchyň opuštěné restaurace a byli docela překvapení, když zjistili, že je stále plná hrnců, pánví a nádobí. Kdo zavře pizzerii a nechá tam všechno vybavení?

Když vyšli z kuchyně, ocitli se vedle velkého pódia v hlavní místnosti opuštěné pizzerie. Těžký černý závěs v zadní části pódia byl zatažený.

Nikdo z nich se dobrovolně nenabídl, že se podívá, co se za oponou skrývá – a nikdo z nich se nezmínil, že se závěs pohnul, když procházeli kolem pódia.

Hadi se znovu zasmál. „Lepší než se poflakovat s rodi... Hele, co je to?“

„Co je co?“ Cyril namířil baterku směrem, kterým se Hadi díval.

Greg obrátil svou baterku stejným směrem – až do vzdáleného rohu velké místnosti plné stolů, kde stáli. Kužel světla dopadl na řadu zavalitých postav seřazených podél skleněného

pultu. Jejich jasné oči odrážely světlo baterek a přes celou místnost na ně zářily.

„Páni,“ pronesl Hadi, odkopl stranou zlomenou nohu od stolu a zamířil k nim.

No nevím, pomyslel si Greg a zamračil se. Zdálo se mu, že jeden pár očí zírá přímo na něj. Navzdory své dřívější sebejistotě začínal pochybovat o tom, co tady vlastně dělá.

Hadi přistoupil k pultu jako první. „To je super!“ Po něčem sáhl a kýchl, když se kolem něj zvedl oblak prachu.

Než odešli z jeho domu, Greg navrhl, aby si všichni vzali kapesníky na zakrytí nosu a pusy, ale žádné nenašli. Předpokládal, že ta opuštěná restaurace bude plná prachu, plísně a kdovíčeho ještě. Vzhledem k vlhkému pobřežnímu podnebí by se nebylo čemu divit. Ale překvapivě tu našli jen prach; spoustu prachu.

Greg obešel převrácenou kovovou židli a prošel kolem Cyrila, který se zády opíral o špinavý sloup s olupující se barvou uprostřed jídelny. Kromě jednoho rozbitého stolu a dvou převrácených židlí to vypadalo, že tohle místo potřebuje jen důkladný úklid a bude zase připravené pro hosty. Což bylo taky zvláštní. Greg věděl, že tu určitě *něco* zbylo, ale rozhodně nečekal, že tu stále bude nádobí a nábytek a... co ještě?

Greg se podíval na to, co Hadi držel, a zatajil dech. Byla tohle ta věc, pro kterou si přišel? Byl tohle ten důvod, proč ho to staré místo volalo?

„Co je to?“ zeptal se Cyril, aniž by se pohnul z místa.

„Myslím, že kočka.“ Hadi otočil tu užmoulanou věc s chlupy, kterou držel v ruce. „Nebo možná fretka?“ Štouchl do toho. „Mohlo by to být robotické zvíře?“ Položil to stranou a posvítíl si na ostatní věci podél pultu. „Cool. Jsou to ceny. Vidíte?“ Hadi namířil baterku na strnulé postavy.

To by vysvětlovalo ty výklenky lemující širokou chodbu, kterou sem Greg a jeho kamarádi přišli. Ty malé prostory musely být určeny pro hrací automaty.

„Nemůžu uvěřit, že jsou ještě pořád tady,“ řekl Hadi.

„To jo,“ poznamenal Greg a zamračeně zkoumal něco, co vypadalo jako ztuhlá mořská vydra a zamotaná chobotnice. Proč to tu všechno pořád je?

Ta stará pizzerie tu stála a čelila pobřežním bouřím už kdovíjak dlouho. Okna měla zabeďněná a na první pohled bylo jasné, že je opuštěná. Nevypadala jen staře, vypadala naprosto zchátrale a na pokraji zhroucení. Zašedlé, oprýskané obložení bylo tak vybledlé, že se sotva dalo poznat, co tu dřív bylo, a název pizzerie byl už dávno pryč. Tak proč to uvnitř vypadá tak dobře? No, ne tak docela *dobře*. Ale z místa, kde stál Greg, vypadala budova dost bytelně na to, aby vydržela dalších sto let.

Greg se s rodiči do městečka přestěhoval, když chodil do první třídy, takže to tu dobře znal. Moc tomu tady ale nerozuměl. Vždycky mu třeba vrtalo hlavou, proč v místě, které bylo ideální prázdninovou destinací, stojí zavřená, opuštěná pizzerie. Ale na druhou stranu, tohle nebylo zrovna honosné letovisko. Gregova máma tomu říkala „taková místní všehochuť“. Velká

přepychová sídla tu sousedila s malými špinavými plážovými domky, které obklopovaly hromady starého dřeva a poničený zahradní nábytek. Dům proti tomu Gregovu měl na dvoře na špalcích postavený obrovský sedan, takový ten hranatý, ve kterém lidi jezdili v sedmdesátých letech minulého století. Přesto si Greg říkal, že by se ta pizzerie přece mohla proměnit v něco užitečného, místo aby z ní zůstala stará, zchátralá budova duchů, která si prakticky říká o to, aby se tam místní děti potajmu vloupaly.

Kupodivu to ale nevypadalo, že by tady před nimi někdo byl. Greg si myslel, že tu určitě najdou otisky bot, odpadky, graffiti – zkrátka důkazy, že tu už byli i jiní „průzkumníci“. Ale... nenašli nic. Vypadalo to, jako by tohle místo – po tom, co ho všichni opustili – ponořili do formaldehydu a zakonzervovali, a tak zůstalo až do chvíle, kdy Greg pocítil nutkavou potřebu sem přijít.

„Vsadím se, že tyhle ceny tu zůstaly, protože jsou opravdu dobré,“ poznamenal Hadi.

„Dobré ceny nikdy nikdo nevyhraje,“ ozval se Cyril. Popošel o pár kroků k pultu, ale stále si udržoval několikametrový odstup.

„Žádní klauni tu nejsou, Cyrile.“ Greg musel Cyrila ujistit, že v opuštěné restauraci nebudou žádní klauni, aby sem s nimi vůbec šel. Ne že by to Greg věděl na sto procent.

„A co je tohle?“ Cyril ukázal na postavičku s velkou hlavou a velkým nosem. Seděla pod cedulí s nápisem NEJVYŠŠÍ CENA.

Greg ji zvedl dřív, než se pro ni stačil natáhnout Hadi. Byla těžká a její srst byla matná a hrubá. Bylo to nějaké zvíře, i když

Greg nedokázal přesně určit jaké. Cítil ale, že ho to k němu zvláště přitahuje. Fascinovaně si prohlížel jeho špičaté uši, šikmé čelo, dlouhý čenich a pronikavé žluté oči. A pak si všiml modrého obojku na jeho krku. Viselo na něm něco lesklého. Že by psí známka? Zvedl ji.

„Aport,“ přečetl Hadi Gregovi přes rameno. „Je to pes a jmenuje se Aport.“

Greg měl psy většinou rád, ale doufal, že takového, jako byl tenhle, v reálném životě nikdy nepotká. Několikrát ho v ruce otočil.

Ani ten starý zlý čokl, který patřil Gregovým sousedům, nebyl tak ošklivý. Aport vypadal, že vznikl zkřížením velkého zlého vlka a žraloka z *Čelistí*. Jeho hlava (určitě to je *on?*) měla trojúhelníkový tvar, nahoře byla špičatá a dole široká s tlamou po celé své délce. Jeho srst, která vypadala v záři jejich baterek šedohnědá, místy chyběla a odhalovala zašlý kov vespod. Z velkých uší trčelo několik drátů a díra do Aportova břicha jim odkrývala pohled na něco, co vypadalo jako primitivní elektronická obvodová destička.

„Podívejte na tohle.“ Cyril teď stál překvapivě až u pultu a se zájmem si prohlížel něco, co na něm našel. Zvedl malou brožurku v plastovém pouzdře. „Myslím, že to je návod.“

„Ukaž.“ Greg mu ji vytrhl z ruky.

„Hej!“ vypískl Cyril.

Greg jeho protesty ignoroval. Tohle by mohlo být ono.

Položil psa zpátky na pult, vyndal brožurku z plastového obalu a prolístoval ji. Hadi mu četl přes rameno, zatímco Cyril

strčil hlavu mezi Gregovu hrud' a návod, takže Greg musel knížku podržet dál od sebe, aby mohli všichni číst společně. Aport, jak vysvětloval návod, je robotický pes, který byl navržen tak, aby se dokázal synchronizovat s vaším telefonem a získávat z něj pro vás informace a další věci.

„To je cool,“ poznamenal Hadi. „Myslíš, že pořád funguje?“

„Jak dlouho je to tu zavřené?“ zeptal se Greg. „Aport vypadá, že je starší než můj táta, ale chytré telefony tu nejsou zas tak dlouho.“

Hadi pokrčil rameny. Greg ještě chvíli přemýšlel a pak se začal štourat v Aportovi a hledat ovládací panel. Hadi s Cyrilem o psa ztratili zájem.

„Nebude to fungovat. Je to zastaralá technologie, která s našimi telefony nebude kompatibilní,“ poznamenal Cyril a cukl sebou, když se vítr znovu opřel do budovy.

Greg ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Nebyl si jistý, jestli to souviselo s hrůzostrašným nápořem větru, nebo s něčím jiným.

Zaměřil pozornost zpátky na Aporta. Chtěl vědět, jestli se mu podaří přimět tu psí věc dělat to, co dělat měla. Tušil, že by to mohlo být to, kvůli čemu je tady.

Cyrilův pesimismus ohledně Aporta Grega nepřekvapoval. Nepoznal by příležitost, kdyby ho uhodila mezi oči.

Hadi byl naproti tomu neúnavný optimista. Měl tak sluníčkovou povahu, že se mu podařilo něco, co Greg považoval téměř za zázrak: populární lidi ve škole Hadiho brali, i když

většinu času trávil s Gregem a Cyrilem, největšími šprty celého ústavu. Možná to souviselo s jeho vzhledem. Greg slyšel, jak se o něm holky bavily. Hadi byl buď „pěkný“, „sexy“, „rozto- milý“, „měl styl“, nebo byl prostě „mmlmm“, podle toho, která o něm zrovna mluvila.

Hadi zamířil pryč od pultu a Cyril se posadil na židli u nej- bližšího stolu. „Myslím, že bychom měli jít,“ řekl.

„Ale,“ odbyl ho Hadi. „Ještě je tady toho spousta, co jsme neviděli.“

Greg je oba ignoroval. Zvedl Aporta a pod břichem mu nahmatal ovládací panel. S instrukcemi, psem a baterkou v ruce se kousl do rtu a snažil se soustředit na stisknutí správných tla- čítek ve správném pořadí.

Vítr a déšť na okamžik ustaly a v budově zavládlo hrobové ticho. Gregovi připadalo téměř zlověstné. Zvedl oči ke stropu a nad hlavou si všiml velké skvrny. Že by od vody? Na vteřinu nechal psa psem a baterkou si posvítíl na celý strop. Žádné další skvrny nenašel. Jak to, že sem vlastně nezatékalo? Měl dojem, že když dům spatřil poprvé, všiml si, že mu část plechové stře- chy chybí. Jak to, že tady všude není spousta vody?

Pokrčil rameny a vrátil se k Aportovi. Dál už jen náhodně mačkal tlačítka. Žádná z těch sekvencí, které byly uvedeny v návodu, nefungovala. Stejně náhle jako předtím déšť s vět- rem ustal, nyní se znovu spustil. Tentokrát ještě hlasitěji, v cres- cendu maniakálního bubnování, bušení a kvílení. A tehdy se Aport pohnul.

Ozval se bzučivý zvuk a Aportova hlava se náhle zvedla. Pak otevřel tlamu plnou ostrých zubů. A zavrčel.

„Co to sakra je!“ Greg upustil Aporta na pult a odskočil. V tu stejnou chvíli Cyril vyletěl ze židle.

„Co je?“ zeptal se Hadi a vrátil se ke kamarádům.

Greg ukázal na Aporta, jehož hlava a tlama byly zjevně v jiné poloze, než když ho našli.

„Ty bláho,“ ulevil si Hadi.

Všichni na Aporta zírali a pomalu couvali v tiché shodě, že trochu větší vzdálenost mezi nimi a psem neuškodí – pro případ, že by Aport udělal ještě něco dalšího.

Čekali.

A Aport čekal taky.

Hadi se začal nudit jako první. Posvítíl baterkou směrem k jevišti. „Co myslíte, že je za tou oponou?“

„Myslím, že to nechci vědět,“ pípl Cyril.

V tu chvíli někde za nimi bouchly dveře... uvnitř budovy.

Do kluků jako když střelí. Proletěli restaurací a chodbou zpátky do skladu, do kterého se vloupali. Dveře služebního vchodu byly zaseknuté, ale jim se podařilo otevřít je aspoň na úzkou škvíru. Přestože byl nejmenší, Cyril dorazil do místnosti jako první a vmžiku se protáhl ven.

Děšť do nich bičoval ze všech stran. Kluci se chopili kol, ale Gregovi rychle došlo, že ve větru o rychlosti přes osmdesát kilometrů za hodinu na nich můžou jen těžko šlapat. Podíval se na Hadiho, kterému se černé kudrnaté vlasy lepily na hlavu.

Hadi vyprskl smíchy a Greg se přidal. Cyril chvíli váhal, ale pak se také začal smát.

„Jdeme!“ zakřičel Hadi přes skučící vítr, a aniž by se ohlédlí, sklopili hlavy, opřeli se do řídítek a tlačili svá kola proti běsnícím živlům.

Zatímco se plahočili domů, přemýšlel Greg o tom, proč vůbec chtěl, aby do té opuštěné restaurace šli. Bylo tam ještě tolik míst a věcí, které neprozkoumali... třeba ten prostor za závěsem. Nebo ty troje zavřené dveře v chodbě. Co bylo za nimi? Greg se obával, že to, pro co se tam vydal, nezískal. Podarilo se mu aspoň udělat to, co udělat měl?

Greg už byl skoro doma, když uslyšel ženský hlas: „Tak co, už jsi dost mokrý?“

Zastavil se, otřel si oči a zamžoural do deště. „Dobrý den, paní Petersová!“ zavolal, když uviděl jejich starší sousedku stát na kryté verandě.

Paní Petersová zvedla hubené paže. „Miluju tyhle bouřky!“ zvolala.

Greg se zasmál a zamával jí. „Užijte si to!“ vykřikl.

Také mu zamávala a on pokračoval v cestě. Když se přiblížil k vysokému modernímu domu svých rodičů na břehu oceánu, s překvapením zjistil, že v okně obývacího pokoje se svítí. Město bylo ještě stále ponořené do tmy. Když se loučil s Cyrilem a Hadim, jediná světla kolem byly světelné kužely z jejich baterek, které poskakovaly po cestě jako ztracené duše,

a mihotavé stíny v oknech několika domů, které nejspíš pocházely od svíček. Světlo v jeho okně však bylo jasné a stálé.

Když parkoval kolo u kůlů, které dům zvedaly o celé patro nad zem, zjistil, proč se u nich svítí. Zvuk motoru zpočátku vůbec neslyšel, protože ho přehlušily dunivé zvuky větru a deště. Všiml si ho až ve chvíli, kdy do něj prakticky naboural. Pod domem stál nový nablýskaný generátor a spokojeně vrněl. Kabel se táhl podél garáže a po schodech nahoru až ke vchodovým dveřím.

Greg vyběhl schody a přitom ze sebe stáhl promočenou bundu. Než stačil vzít za kliku, dveře se samy otevřely.

„Tady jsi, chlapče!“ usmíval se na něj jeho strýc Darrin. Měřil skoro dva metry, měl široká ramena a jeho mohutná postava vyplňovala skoro celý vchod. „Už jsem se pomalu chystal sestavit pátrací oddíl. Nebral jsi mi telefon.“

Greg si se strýcem vyměnil jejich typický pozdrav – poloviční objetí a dvojitý úder pěstí. „Promiň, Dare. Neslyšel jsem to.“ Vytáhl z kapsy telefon a mrkl na displej. Dare mu několikrát psal a volal. „Ty jo. Přísahám, že jsem to neslyšel.“

„Kdo by taky v tomhle větru mohl něco slyšet? Pojd' dovnitř.“

„Kde se tady vzal ten generátor?“ zeptal se Greg. Ve skutečnosti ho to ani moc nezajímalo, ale snažil se rozptýlit od myšlenek na to, proč v restauraci neslyšel svůj telefon. Uvnitř zase *takový* hluk nebyl. Ledaže by...

„Koupil jsem ho v Olympii. Tvůj táta pořád tvrdí, že ho nepotřebuje, ale to je blbost. Říkal jsem mu, že přijde den, kdy

si bude přát, aby ho měl. Tuhle zimu mají být bouřky mnohem horší než ty, na jaké jsme zvyklí. A podívej, navíc přišly letos mnohem *dřív*. Pamatuješ si na ten liják minulý týden na Halloween?“ Dare zavrtěl hlavou. „Tvůj táta ale samozřejmě nic z toho nechce slyšet.“

Greg si na tuhle hádku mezi Darem a svým tátou nevzpomínal. Ale na druhou stranu, ti dva se hádali tak často, že bylo těžké pamatovat si jeden konkrétní spor.

Strýček Darrin byl bratr Gregovy mámy, její jediný sourozenec. S mámou si byli pořád blízcí a s Gregem si byli ještě bližší. Ale Gregův táta Dareho nesnášel a bylo to ze stejného důvodu, z jakého ho Greg tolik miloval – Dare byl zábavný a veselý.

„Darrin musí dospět,“ opakoval dokola Gregův táta.

Dare měl dlouhé vlasy, které si barvil na fialovo a nosil je spletené v copu, a šatník plný pestrobarevných obleků a kravat, které kombinoval s košilemi šílených vzorů, což vytvářelo jeho osobitý vzhled. Fakt, že Dare byl také bohatý a úspěšný vynálezce automobilových součástek, který měl úžasné štěstí na investice a peníze obecně, byl poslední hřebíček do rakve, pokud šlo o vztah s Gregovým tátou. „Lidé jako on si úspěch nezaslouží,“ bručel často. Gregův táta podnikal ve stavebnictví, a aby si mohl dovolit velký dům a drahá auta, která se mu líbila, musel pracovat víc, než chtěl. To, že Dare žil na desetihektarovém pozemku a vydělával balík tím, že se „šfouřal“ ve věcech ve své dílně, bylo pro Gregova tátu „už moc“.

Greg miloval Dareho tak, jak si přál milovat svého otce. Od prvního dne, kdy Gregova malá pomačkaná hlavička spatřila světlo světa, ho Dare bral takového, jakým byl, a to i přes to, že Greg nikdy nebyl roztomilé miminko a nevyrostlo z něj ani roztomilé dítě. Jeho obličej byl moc dlouhý, oči příliš blízko u sebe oči a měl moc malý nos. Trochu to pravda kompenzoval dlouhými vlnitými blond vlasy, „krásným úsměvem“ (aspoň to o něm jednou prohlásila jistá holka z jeho bývalé osmé třídy) a dostatečnou výškou a svaly, aby se dalo předpokládat, že až vyjde střední školu, nebude možná tak úplně ztracený případ. Nikdy ho nelákaly typické klučičí věci jako auta a sport – bez ohledu na to, jak moc se mu je táta snažil vnutit –, a tak našel spojence v Dareovi, který nezpochybňoval Gregovy záliby. Přijímal Grega takového, jaký byl.

„Kde je máma?“ zeptal se Greg Dareho.

„V knižním klubu.“

Na tátu se Greg nezeptal. Zprvė mu to bylo jedno. A zadruhé věděl, že jeho táta bude právě teď hrát poker s kamarády. Tak trávil každý sobotní večer – dokonce i když to znamenalo sedět u karet při svíčkách.

„Kde jste kluci byli v tomhle počasí?“ zeptal se Dare.

„Ehm, můžu si to nechat pro sebe?“

Dare naklonil svou obrovskou hlavu na stranu a pohládl si prošedivělou kozí bradku.

„Jasně. Věřím ti.“

„Díky.“

„Chceš si zahrát vrhcáby?“ zeptal se Dare.

„Můžeme to nechat na jindy? Chtěl bych si chvíli číst.“

„Jistě, bez problémů. Jen jsem se zastavil, abych vám zapnul ten generátor. Když jsi tu nebyl a já se ti nemohl dovolat, napadlo mě, že tu zůstanu, dokud mi starosti neusmaží obvody a nedonutí mě zavolat policii.“

Greg se usklíbl. „Jsem rád, že jsem se dostal domů dřív, než jsi zavolał poldy.“

„Já taky.“ Dare se natáhl pro svou růžovou pláštěnku, ale pak zaváhal a luskl prsty. „Mimochodem, slyšel jsem o tvém prvním klientovi. Jsem rád, že jsi tátu konečně přesvědčil.“

„Největší zásluhu na tom máš ty. Jakmile ses přidal na mou stranu, bylo to tři proti jednomu. Příští týden hlídám dítě u McNallyových – Jakea? Potřebují někoho, kdo by na něj v sobotu dohlížel.“

„Opravdu? S jeho mámou se známe už dlouho. Možná se za vámi kluci někdy zastavím a přinesu vám nějakou dobrotu... Nebo přivedu své nové štěně. Vážně uvažuju nad tím, že si pořídím psa.“

„Fakt? To by bylo super!“

„Jo, kamarád má fenku shih-tzu, která bude mít brzy štěňata. Říkám si, že jsem byl bez psa už dost dlouho. Chybí mi chlupáč, se kterým bych se mohl mazlit.“

Greg se zasmál. „Jen se ujisti, že to je nějaký opravdu hodný shih-tzu. Myslím, že to monstrum odvedle je částečně taky shih-tzu.“

„Ten zubatý podvraťák? Kdepak. Můj pes takový nikdy nebude. Nezapomeň,“ řekl Dare a zvedl ukazováček pravé ruky, na kterém nosil svůj oblíbený prsten z onyxu a zlata, „že mám...“

„Kouzelný prst štěstí,“ zarecitovali oba jednohlasně.

A pak se rozesmáli.

„Kouzelný prst štěstí“ byl vtípek, který se v rodině tradoval od dob, kdy Gregovi byly asi čtyři roky. Jednoho dne se Greg rozplakal, protože chtěl z hracího automatu s plyšáky vytáhnout plyšovou chobotnici. Máma do automatu naházela peníze a on se chopil ovládní, ale všechny jeho pokusy vyšly naprázdno. Pak přišel Dare, poklepal na sklo hracího automatu pravým ukazovákem a hlubokým hlasem řekl: „Mám kouzelný prst štěstí. Získám pro tebe tu chobotnici.“ A podařilo se mu to na první pokus. Od té doby Dare používal kouzelný prst štěstí pokaždé, když potřeboval, aby se věci vyvíjely podle jeho představ. A v podstatě to vždycky fungovalo.

Greg se přestal smát a znovu si vzpomněl na sousedova psa.

„Pořád nemůžu uvěřit, že mě ta potvora kousla.“ Sousedi se do vedlejšího domu nastěhovali asi před rokem. Dva dny poté jejich pes – malý, ale zlý voříšek s ostrými zuby a jedním chybějícím okem – vystartoval na Grega a kousl ho do kotníku. V nemocnici mu to sešili deseti stehy.

„Fajn, tak já už půjdu, ať si můžeš číst,“ řekl Dare. „Ale ještě před tím se ujistíme, že všechno funguje, jak má.“

O patnáct minut později Greg ležel na své široké posteli a četl si při jasném světle červené závěsné lampičky. Dare jim pořídil systém pro přenos energie z generátoru, který se připojoval ke skříni s jističí. Stačilo stisknout několik vypínačů a elektřina proudila do celého domu. „Pořídil jsem to speciálně pro tvé herní potřeby,“ svěřil mu Dare těsně předtím, než ho znovu napůl objal, dvakrát bouchl pěstí a odešel.

Přestože si vážně chtěl číst, našel si Greg nejdřív čas na svou večerní jógu, teprve pak si zalezl pod velký pletený přehoz, který mu Dare uštrikoval. Dare byl také ten, kdo ho učil jógu, a Greg jógu miloval. Nejenže ho před spaním uklidňovala, ale pomáhala mu udržovat se v kondici. Ne že by „dobrá kondice“ byla *dost* dobrá.

Greg se postavil před zrcadlo a prohlížel si svá úzká ramena a útlý hrudník. I když měl svaly na pažích a na nohou, jeho trup byl stále příliš hubený. A jeho obličej...

Vtom Gregovi zavibroval telefon. Zvedl ho a podíval se na zprávu od Hadiho.

Tak co? Už seš v pohodě?

Greg si odfrkl. Jako by snad předtím v pohodě nebyl. Proč bych nebyl? odepsal a dělal hloupého.

Nehraj to na mě.

Fajn, odpověděl Greg. Jo, jsem v pohodě. Asi potřebuju víc odvahy.

Potřebuješ mozek Briana Rhinehearta. On se nebojí ničeho.

Greg se zasmál. Dobrý postřeh. Brian Rhineheart byl hvězdou místního fotbalového týmu. Napsal: Taky by se mi hodily jeho nohy. Abych mohl tak rychle utíkat.

LOL A co ramena Steva Thorntona? Je dost namakané na to, aby všechny strašidelné věci zadupal do země.

Greg se znovu zasmál. Ale Hadi měl vlastně docela dobrý nápad. Pokud se Greg chystá udělat to, co si předsevzal, proč si nevybrat a nenadiktovat, co chce?

Fajn, napsal, ale chci taky hrudník Dona Warringa.

Greg se usklíbl při představě, že by si složil vlastní tělo z částí těl fotbalových hráčů. Potřeboval ještě dobrý obličej. Zvlášť jestli chtěl získat pozornost nějaké holky.

Chci oči Rona Fishera, napsal.

Jasnýý. A co nos Neala Manninga?

Greg se usmál a napsal: Samo.

Pusa?

Greg se na chvíli zamyslel. Zachova, odpověděl.

A vlasy?

Líbí se mi moje vlastní, odpověděl Greg.

Docela ego, ne?

Greg se zasmál.

Haha. Tak zatím, napsal a svalil se na postel.

Vzal svůj deníček a knihu o poli nulového bodu. Než začal číst, podíval se na své rostliny. Ty pro to byly klíčové, že ano? Díky nim byla konverzace, která se právě odehrála mezi ním a Hadim, víc než jen hloupá hra. No, rostliny byly přinejmenším